

endnu, — hvor en Kvinde i 26—27 Aars Alderen blev betragtet som gammel Pebermø. Hun kunde være nok saa rank, nok saa slank, Ilden i hendes Øje kunde være nok saa ung, nok saa betagende dejlig, hun var og blev »gammel«. Og blev der en ung Mand paa 23—24 hængende ved den selvbevidste, stolte og udviklede Kvinde, saa faldt Samfundet over hende: hun havde »fanget« ham i sine Garn stakkels unge Mand . . . !

Og Moderen til den unge Mand klappede sin »Dreng« saa ømt og medlidende over den bløde Nakke, men sendte vrede Blikke til hende, der havde »besnæret« ham

Der kom en ny Tid, ogsaa over Danmark. *Georg Brandes* sprængte i Halvfjerdsenerne Døren til et Frihedens og de ny Idéers Tempel.

Hvad han vovede ved at bryde Bornethedens, Dumhedens og forældede Anskuelsers rustne Hængelaas, véd enhver, der har fulgt Dr. Brandes Skæbne i Danmark, og de faa fremragende, der fulgte ham.

Først nu, da de ny Tanker er ved at skabe de ny Tider, kommer Forstaaelsen!

Men blandt de ny Tanker er ogsaa den: Menneskets personlige Ret til at leve sit Liv, hvad enten det gælder Mand eller Kvinde.

Det er disse, den ny Tids Tanker, der har frembragt saa interessante Kvinder som Fru *Boye* og *Edele Lyhne* i den danske Literatur. Det var disse Idéer, der tvang *J. P. Jacobsen* til at vise os den 20-aarige *Ulrik Frederik* bøjende Knæ for den 6 Aar ældre *Sofie Urne*.

Hvis disse Tanker ikke var komne til Orde, havde det set sort ud for Banebryderne blandt Kvinderne, for dem, der har ført Kvindesagen ud i Praxis. De vilde for længe siden ikke alene være »gamle«, men være gaaet i høj *Alderdom*.

Man følge en Kvindes Udvikling, hendes Uddannelse til selvstændigt Erhverv.

Hvis hun selv maa tage Initiativet, begynder hun i Tyveaarsalderen at uddanne sig. — En Lærerinde kan i bedste Tilfælde være i en nogenlunde Stilling i 27—28 Aars Alderen. Vælger en Kvinde den studerende Vej, er hun ikke færdig, før hun er over de 30.

Hele hendes Ungdom er gaaet hen i Slid. — Endelig er hun færdig! Skulde da hendes Liv vedblive kun at være Slid? Skulde hun strax — just da Livet er ved at begynde — henregnes til Pebermøernes Regiment? Skal hun mures inde bag aandelige Klostres haarde Jærngitter? Skal hun stænges ude fra Menneskelivets straalende Sol, Elskovens og Kærlighedens jublende Vaar?

Nej, tusind Gange nej!

Den uretfærdige Tankegang skal ikke længere være den raadende. — Den har ført til, at Kvinden har løjet sig yngre, fordi hun er bleven udelukket fra det Selskab, hvorved hun i Følge sit Udseende og sin Livslyst hører hjemme. —

Og hvad er saa det Raab, der lyder: »Lige Ret for Mand og Kvinde!«

Det er og bliver Hyklari, saa længe det ikke gennemføres paa alle de Omraader, hvor det kan.

Er det ikke Fejl at kalde en Kvinde paa 27—28 Aar »gammel«, naar en Mand kaldes for en »ung« Mand, naar han ikke endnu er 40.

Just hende, der ikke alene ejer Erfarenhed, Dygtighed og Intelligens, Høstens Modenhed og Efteraarets bedaarende Nuancer af Farverigdom, men saa ofte tillige er i Besiddelse af Foraarets Lethed og Sommerens varme Ynde, just hende drages den intelligente unge Mand imod. Ubevidst binder hun ham med tusind Traade. Instinkt siger ham, at dér er, hvad han søger: en forstaaende Kammerat, en trofast Medhjælp paa Livets Vandring; dér finder han sin Lige.

De vil som oftest blive omtrent jævnaldrende. Fælles Interesse sammen med Kærlighed, Agtelse og Tillid vil være Grundvolden for deres Lykke.

Og skulde det ikke være Lykke, hvor hver kan give af sin Sjæls Indhold. Man breder sit Sjæleliv ud for hinanden, intet behøver at skjules, fordi der paa begge Sider er Forudsætning for at kunne forstaa. Der pyntes maaske lidt paa hinandens Minder, og det, der er værd at samle, gemmes, medens det uhyggelige, det bitre, kastes bort, trædes under Fødder, og fire Fødder træde fastere end to, og fire Hænder binde stærke end to, og paa den fælles Fremtid bygges bedre af to end af en.

Man være ikke saa ænstelig, hvis Kvinden skulde være et Par, ja, selv fire, fem Aar ældre. Man kan da som oftest være sikker paa, at Hustruen er i Besiddelse af de Egenskaber, som drager den unge Mand. Er de blot begge unge nok til at elske, er der ingen Grund for Svigermødre eller gamle Tanter til at anskaffe »Sybilles Livsvækker«. Ingen behøver at besvime. Det skal nok vise sig, at den udviklede Kvinde binder en Mand stærkere end det uopdragne Pigebarn!

Man har fundet det i sin Orden, selv om Manden har været tyve Aar ældre end Hustruen, derimod har det næsten været uanstændigt, naar Hustruen har været en Maaned ældre end Manden. Der kunde være Mening i denne Anskuelse, naar Mandens Levetid var dobbelt saa lang som Kvindens. — Men da denne i Almindelighed naar en lige saa høj Alder som Manden, er det intet Under, at der protesteres imod at være »gammel« naar man er fyldt de 27—28.